

VYDÁVÁ OBLASTNÍ VÝBOR ČSL. STRANY NÁRODNĚ SOCIALISTICKÉ VE FRANCII

ROČNÍK : I

PARÍŽ - *červenec* - 1950

ČÍSLO : *3*

ŘÍDÍ REDAKČNÍ KRUH.

CENA : 20 FR.S.

Alois Čížek.

Když jsem se vrátil v únoru tohoto roku ze své cesty do U.S.A., byl jsem sice bohatší o dojmy a zkušenosti, ale byl jsem též mnohem chudší o iluze, pokud jsem ještě vůbec nějaké měl. Nastupoval-li jsem cestu s pocity zvědavosti, pak mohu říci, že jsem se vracel s pocitem závislosti vůči těm, kteří byli tak šťastní a nemusili vidět lednové politické dění ve Washingtoně. Jednání byla vedena od samého prvopočátku za nepopsatelného pocitu vzájemné nedůvěry. Zato důslednosti se zde příliš nedařilo. Pro ukrácení dlouhé chvíle zaznamenával jsem si jednotlivé rozhovory s našimi politickými vůdci na lodi, v New Yorku i ve Washingtoně před "krisí", uprostřed krise i po rozkolu. Kolik osob, tolik změn, tolik protikladů v jednotlivých rozhovorech, vedených třeba jen v rozpětí dvacetičtyř hodin. Byl-li takový hlavní rys washingtonských jednání, pak musím po pravdě přiznat, že v jedné věci byli washingtonští politici vzácně důslední - a to v nekompromisnosti při vyrovnávání osobních účtů.

Činitel, který by se chtěl pokusit překlenout vzájemné mosty nenávisti mezi našimi politickými vůdci, nechť se předem smíří s neúspěchem. Destruktivní četa Ripka-Ingr-Blaho-Pavlov neprodleně zařídí, aby byly odstraněny všechny mosty, vedoucí k sblížení. A pochopitelně, vždyť by to znamenalo neprodleně konec jejich politické kariery. Vezměte slunce květině, vezměte rybě vodu, vezměte těmto našim čtyřem mušketýrům možnost dělat rozbroj, a všechno skončí stejným osudem.

Před dvěma roky prohlásil v Paříži dr. Ripka, že nikdy neodpustí Zenklovi, Majerovi a Peroutkovi, že opustili základnu, podle které by všichni v únoru 1948 demisionující ministři /tedy též a v první řadě dr. Ripka/ měli být jádrem předsednictva Rady. Klobouk dolů před ním, tentokrát byl vyjimečně důsledný a proti svému zvyku dodržel svůj slib do všech důsledků. Veškeré jeho politické snažení směřovalo od této chvíle k vytčenému cíli. Jestliže lednový rozkol v Radě je neúspěchem československé demokracie, pak se z něho, podle komunistů, může dr. Ripka věru radovat. To, že jsme v Paříži včas odhalili jeho úmysly a včas před nimi varovali, má za zásluhu, že se dr. Ripkovi úspěch nezdařil úplně, a že zůstal v čele třináctky a ne v čele většiny. Dr. Ripka si je velmi dobře vědom, že jeho pozice ve straně není silná, tyto zkušenosti ho provázejí již z domova. Proto vede boj proti politickým stranám za uznání kultu nekontrolovatelných osobností. Dr. Ripka si je velmi dobře vědom, co znamenají silné a konsolidované politické strany. Ví, že jeho politická minulost mu nezískala valně popularity. Proto byl od počátku stoupencem ideje, aby odboj byl svěřen do rukou exklusivní společnosti, do jejíž činnosti by neměl nikdo co mluvit, tak jak to bylo ušlechtilou zásadou druhého odboje. Proto se tak vytrvale snažil opanovat pomocí jedné universitní hvězdy spolky a pomocí jiných rozkládat politické strany. Začal se stranou agrární. Zatím co vyslal prof. Kovárnu na svatováclavský sjezd jako parádního řečníka, pokusil se rovněž v zákulisí sjezdu organisovat opozici proti dr. Černému. Neúspěch ho neodradil a Feierabendův Ševčík a Voženílek měli za Ripkova předsedání více posic a vlivu v pařížském předsednictvu Rady, než všechny ostatní politické strany dohromady včetně vlastní strany Ripkovy. Li-

dovcům pěstoval Klimka s Řehákem. V Řehákovi tak paralysoval i jeho počáteční vyhraněný odpor k sobě. Ripka byl inspirátorem soubóje Majer - Vilím, který strávil této straně většinu stoupenců v zahraničí/soc.dem./. Živnostníci a národní demokraté byli jednotni potud, pokud neupoutali pozornost dr. Ripky. On to byl, kdo financoval trucsjezd Bertlův v Paříži. Při rozkladu živnostníků zaskočili jednak Řehák, jednak Firt. Potřebné osobnosti vyrobil Ripka neprodleně. Zvlášť podařený výrobek je "politická osobnost" Nehera. Těšíme se na to, až pan dr. Ripka půjde dodat tento výrobek na místo určení prostějovským textilákům. Doufáme, že se tohoto aktu zúčastní osobně. Jestliže nám toto slíbí, pak mu slibujeme, že se jeho jménem i činností zabýváme ve SLOVĚ naposled, spokojíme se tím, jak bude činnost dr. Ripky zhodnocena v Prostějově.

Dr. Ripka se ovšem nezastavil ani před rozkladem strany vlastní. V tomto případě použil speciálních method. Využil budovatelského zápalu naší mládeže a založil s ní něco, co tu ještě nebylo - Stranu práce. Škoda, že si v tomto případě nevyžádal rady od zkušeného dr. Stránského. Činnost dr. Chalupy a dr. Povolného nenašla zatím plného ocenění, vyhýbáme-li se tomu, pak je to proto, že nechceme a v této době ani nemůžeme se vracet v celé šíři k případu dr. Milady Horákové. Zahraniční ústav - Čsl. strana práce, rozvíjí svou činnost zvláště v Německu. Je nám ku podivu, a rádi bychom znali důvody úzkých osobních styků dr. Povolného s některými členy rodiny protektora Neuratha, vraha českých studentů. Rádi bychom znali, zda se jednalo o styk pouze osobní, či zda toto dění bylo v rámci programu Strany práce. Dr. Ripka měl ve své straně vždy velmi labilní posici a dobře ví, že jeho posice je nevalná i dnes. Za mého pobytu v USA dotvrzovali mi i velmi význační činitelé strany nár.soc., že Ripkova posice je jak v Radě, tak i ve straně neudržitelná. To Ripka věděl a proto spěchal s vyvoláním krise. Ku pomoci přispěchali mu politický generál, ministr Hitlerova protektorátu, a Čepičkou a Zápotockým dosazený "generální tajemník" třímandátové straničky, který si ke všemu vysloužil mandát teprve na jednotné komunistické kandidátce. Hazardní hráč vsadil va banc. Dr. Zenkl, tisknutý někdy velmi nevhodným způsobem ke zdi svými protivníky, dal se vmanévrovat Ripkou do hry, kde je v sázce celá politická přestýž jeho i strany, které je předsedou. On jediný může v této hře ztratit. Ripka může jediné získat. Není mým úkolem zlehčovat vinu dr. Zenkla na rozkolu v Radě, ale přece bych jen chtěl upozornit, že škodí myšlence čsl. zahraničního hnutí ten, kdo dělá rovnítko mezi jmény Zenkl a Ripka. Ripka kryje dnes svou činnost štítem jména Zenkl. Kdysi v Paříži řekl mi při jedné z politických rozmluv dr. Ripka: "Jsem o deset let mladší Zenkla a to na konec rozhodne". Gynický úsměv, kterým svou poznámku doprovázel, se hluboko vryl do mé paměti a značně přispěl k mému dnešnímu politickému postoji.

Jestliže si dnes moudří otcové washingtonští marně lámou hlavu, jakým způsobem sjednotit rozklášený odboj, pak nechť mi dovolí, a bych jin dal jednu radu. Vyhlašte v čsl. emigraci soutěž na tři největší kolaboranty s Moskvou. Vítěze pak odstraňte z Výboru a pošlete na přeškolení do tábora Valka. Možná, že se pak dočkáte toho, že se vám odboj sjednotí sám.

EXIL NA S C E S T Í .

V. Suchý

Již v lednovém čísle SLOVA jsme byli skeptičtí k politickým jednáním, která byla tehdy vedena ve Washingtoně a projevili jsme názor, že tato jednání těžko přinesou pozitivní výsledky pro náš exil a pro zmučený národ doma. Šest měsíců uplynulo od této chvíle a vleká krise v československém exilu se ještě více prohloubila.

Patří k zvyklostem tohoto časopisu, že staví problémy tak otevřeně, jak se jeví pisatelům. Někdy jsme za to chváleni, někdy je nám to vytýkáno. Uložili jsme si zcela dobrovolně šest měsíců rezervy, aby nám nikdo nemohl vytýkat, že jsme svou otevřeností jakýmkoli způsobem prohloubili příkopy mezi representanty čsl. exilu.

Zrekapitulujme si ještě jednou, v čem tkví kořeny dnešní krise. Jsou to jednak důvody principiální, jednak důvody osobní.

Od počátku jednání o ustavení RSČ se jako nit vleče spor, zda tato organizace má být ustavena na základě delegací s právem reprezentanty odvolávat a se zásadou stanoveného funkčního období či na základě kontinuity funkcí z domova. V podstatě je zde spor o otázku zodpovědnosti z činnosti. Zastánci prvního principu automaticky zastávají názor, že každý je ze své činnosti zodpovědný politicky již zde straně či instituci, která ho deleguje. Zastánci kontinuity pochopitelně zastávají názor, že jsou ze své činnosti zodpovědní až národu doma/a tedy po zkušenostech z druhého odboje nikomu/. Druhé stanovisko je pohodlnější, prvé demokratičtější. Oblastní výbor RSČ v Paříži zastával od roku 1950 zásadu bezprostřední zodpovědnosti a stanoveného funkčního období. To bylo podstatou sporu mezi Paříží a Washingtonem, který se vlekl po celý rok 1950. 25. ledna 1951 zvítězilo ve Washingtoně "revoluční" stanovisko pařížské. Vítězství bylo jen dílčí, ve věci funkčního období. Zásada delegací nebyla dosud postavena. K vítězství došlo po bojovném hlasování, které následovalo po projevu Ferdinanda Peroutky ve prospěch funkčního období. Při hlasování došlo k některým překvapením.

Sedmnáct, kteří hlasovali pro funkční období jsou Ferd. Peroutka, Václav Majer, Frant. Němec, Mirko Sodlák, Josef Lettrich, M. Franek, M. Kvetko, P. Viboch, J. Černý, J. Rechcigl, Dr. Král, Dr. A. Procházka, Dr. Bunža, Dr. Šabo, Dr. Osuský, Juraj Slávik, a Dr. Heidrich. Nejvíce překvapil postoj dr. Procházky a dr. Bunži.

Proti hlasovali dr. Zenkl, dr. Ripka, dr. Stránský, Firt, Vojta Beneš, dr. Žák, A. Klimek, dr. Dieško, dr. Blaho, Kočvara, gen. Ingr a dr. Papánek.

Třináct přehlasovaných vyvodilo ze své porážky podivuhodné konsekvence. Následujícího dne po hlasování učinili "slavnostní" prohlášení, že se RSČ rozešla a že jako náhradní orgán ustavují Národní výbor svobodného Československa.

Tyto podivuhodné metody našly potřebného docenění u příslušných mezinárodních činitelů. Jestliže se dr. Ripkovi a dr. Papánkovi nepodařilo až do této chvíle nalézt pochopení v mezinárodních kruzích pro Národní výbor, pak se mohou poděkovat především stylisaci nástupního prohlášení. Západní politik těžko chápe, že by mohla parlamentní oposice v jeho zemi vystoupit z parlamentu a s vážnou tváří učinit prohlášení, že se tento parlament rozešel. Tento postup zvolilo bohužel dvanáct z třinácti přehlasovaných. Pouze dr. Kočvara ve svém separátním prohlášení nemluví o rozchodu Rady a mluví o svém vystoupení z jejího výboru.

Pět měsíců, které uplynuly od tohoto nešťastného dne, lze zhodnotit politicky takto: Zbylá sedmnáctka udržela si jak morální, tak finanční podporu Nár. komitétu pro svobodnou Evropu. Jedině ona je dosud uznávána za vrcholný orgán čsl. exilu příslušnými správními a diplomatickými místy ve Washingtonu. Je naproti tomu z těchto míst vystavena tlaku, pod kterým vede jednání o dohodu.

Všechna jednání byla ovšem až do této chvíle neúspěšná. Osobní rozpory se prohloubily. Tlak na sedmnáctku zapříčiňuje, že se tato obává projevit jakoukoliv iniciativu politickou, domnívaje se, že by tato mohla být vykládána jako nedostatek vůle po dohodě a zapříčinit ztrátu podpory. Třináctka naproti tomu nemá co ztratit a pilně využívá stagnaci, zavinenou dvěma či třemi jedinci v sedmnáctce.

Reorganizovala se, aby mohla předstírat reprezentativnost. Předsdou je dr. Zenkl, místopředsdy jsou V. Beneš, Dieška, Fúsek, Kočvara, Rašín a Stránský. Dále jsou členy předsednictva dr. Feierabend/hospodářské a finanční záležitosti/, dr. Ripka/mezinár.zál./, dr. Papánek/inform/, dr. Klimek/výchova/, gen.Ingr/speciální záležitosti/. Každý politický směr je zastoupen ve Výboru třemi členy, nár.soc. šesti, živnostníci a nár. dem. dvěma. Výbor je doplněn několika osobnostmi /Hasal, Provazníková, Hřebík/.

Sedmnáctka naproti tomu neučinila až do této chvíle nic, čím by nahradila nedostatek reprezentativnosti, vzniklý odchodem třinácti a nepřítomností nár. dem. a živnostníků. Zatím co třináctka organizuje své stoupence zvláště v Evropě, získala Fúsek a Bondu /oba příslušníky Chudobova pravého křídla strany lidové, z nichž první vystupoval až do této chvíle též jako předseda strany živnostenské, která rozhodně odsuzuje jeho vstup do Nár. výboru/, poslala RSČ ve Washingtoně dvakrát, vždy těsně několik dnů před konáním příkázaných voleb svému Oblastnímu sboru v Paříži doporučení odkladu voleb, motivované okolností, že by provedení mohlo rušivě zasahovat do probíhajících jednání. I když je nutno odsoudit postup poslanců Fúška a Bondy pro jejich nedůslednost, nelze se divit, že tato ohleduplnost některých reprezentantů v sedmnáctce vzbuzuje nervositu u jejich stoupenců.

Čsl. nár. soc. ve Francii stojí od počátku na straně principů demokracie. Nebyly to citové či osobní momenty, které nás na tuto stranu přivedly. Naopak. Před rokem nám bylo vytýkáno, že jsme ve službách pravice, i těmi, kteří dnes stojí ve Washingtoně v čele boje za demokratizaci Rady. Ještě dnes je nám vytýkán některými z našich přátel otevřený postup, kterým hájíme své názory. Slyšíme dokonce, že tímto postupem poškozujeme vlastní stranu. Je prý pravda to, co říkáme o Ripkovi, ale máme nechat jeho vyřízení druhým stranám. Jak krátkozraké nazírání u politiků kteří se na druhé straně dovolávají svých zkušeností. Nikdo nemůže straně ublížit více než ten, kdo před tak vážnými a všeobecně známými problémy, jako je Ripkův postoj k SSSR, bude dělat pštrosí politiku a strkat hlavu do písku. Ripka hlásal tyto své názory veřejně, slovem i tiskem, bez nátlaku v době, kdy nebyl na československé půdě jediný sovětský voják. Stal-li se dr. Ripka ministrem, pak to nebylo proto, že byl dobrým národním socialistou s důvěrou stoupenců, ale proto, že pro tyto názory byl přijatelný a předurčený jako korunní princ pro ministerstvo zahraničí.

Za tyto jeho osobní názory, které odporovaly tradici strany, nenese strana žádně odpovědnosti, jako je nenese strana nár.dem., či Demokratického Středu, kdo byl Ripka organisován po větší část svého života než vstoupil do nár. soc. strany. Čím dříve a čím hlasitěji se strana distancuje od těchto soukromých názorů dr.Ripky, tím lépe pro ni. Na poukazy, že druhé strany si zatím též nechávají své máslo na hlavě, odpovídáme - jejich záležitost; kdybychom byli soboční - tím lépe pro nás. Dr. Ripka se stal ministrem za nár. soc. bez možnosti, aby se vyjádřilo členstvo strany. Jednání byla vedena v březnu 1945 v Moskvě. Výsledek byl proklamován v dubnu 1945 v Košicích. K jednáním se měl příležitost vyjádřit Gottwald a Stalin, národ nikoliv. Tam měl ještě rozhodující slovo osobní přítel pana dr. Ripky Emanuel Moravec, vládnoucí pod protektorátem K.H. Franka. Není vinou národa, ani nás v exilu, že demokracie v letech 1945 - 48 byla na takovém stupni, že oposice proti politice dr. Ripky znamenala poukázku na nucené práce. Jestliže dnes z mlčení národa dedukuje dr. Ripka, že národ jeho politiku schvaloval, pak je dnes nutno nahlas tyto vývody před celým mezinárodním světem vyvrátit. V opačném případě by se mohlo - a oprávněně - stát, že by nám svět v nastávajícím konfliktu určil místo na straně poražených. Těchto věcí jsme si od počátku vědomi a proto jsme vybrali v exilu cestu méně pohodlnější, než je cesta loyality k vůdcům. Je nám zadostiučiněním, že jsme loyální k národu.

-oOo-

K O N E C P O Č Á T K U .

Dr. Sl. Keller.

Jedna z Churchillových válečných reminiscencí byla nazvána vhodně: "Konec počátku". Geniální politik nazval tak období, jež charakterisovaly počáteční obtíže Spojenců před rozvinutím celého válečného plánu k zdolání totalitních států. Tenkrát měli již program dalšího postupu, jen v hrubých rysech načrtnutý a pružný, ale přec jen program, nutný to předpoklad každé úspěšné akce.

Dnes ještě nejsme tak daleko. Ještě nejsou věci nazývány svými pravými jmény, očividný nepřítel je ještě formálně spojenecem z minulé války, ještě trvá okupace území některých společných nepřátel, řada mírových smluv je uzavřena, ale nepodepsána, vyslanci sedí ještě v hlavních městech, smír je tedy ještě možný. Také se o něm diskutuje, staré známé slovo "appeasement" se znovu objevuje v novinách, a ovšem se stále vyjednává. A přec se děje tak mnohé, co lze nazvat jasnými známkami naprosté roztržky mezi spojenci. Zbrojí se, provádí se blokáda, získávají se neutrálové či bývalí spojenci a sateliti; a ovšem pracují štáby, novináři, rozhlas, film, tu a tam se provalí i vyzvědačská aféra. Také se již vede válka, zatím ještě ne světová. Ideologicky posuzováno je válka na Koroji srážkou komunistů a antikomunistů, v Indočíně se pracuje s jistými rokvisitami nacionalistickými, v Persii se střelba atentátníků vykládá pouze motivy národními. Není však žádné nejistoty o tom, kdo je rušitelem míru, to jest kdo za revolucionáři stojí, kdo je vyzbrojil a nadále je podporuje. Je to světový komunismus, který má dnes silné postavení na obrovských plochách Asie a vých. Evropy, jenž pracuje dnes stejně zákeřně a soustředěně 8 let po rozpuštění Kominterny jako dříve.

Bylo již řečeno na těchto stránkách, že proti útočníku na světový mír nestojí dosud obránci jeho v ideově pevném šiku. Je jisté, že rozhodnutí, čelit za každou cenu náporu komunismu a prosadit stanovisko rozumné a slušné západoevropské demokracie, je jednotícím prvkem, na němž se dá vybudovat celý ten nový svět, po němž všichni toužíme. I když jednotící idea chybí, resp. když je více těch idejí, které by chtěly sjednocovat, zdá se, že jsme již před prvou polovicí zápasu, a že jsou již zaujata bojová stanoviště. Přes všechna vyjednávání o mír, tedy řečeno po našem - při nových smířovačkách, blíží se už čas, kdy západní svět zřetelně označí ten dnešní "koniec počátku".

Nyní se nám naskytá otázka: A jak my, Čechoslováci v exilu, máme své věci připraveny; zdali tak, jak se sluší na jednoho a nikoli nejmenšího z antikomunistického tábora? Můžeme se představit, kdyby to bylo od nás zítra žádáno, jako odhodlaný a cílevědomý spojenc?

Odhodlání je výsledkem úvahy člověka, mužného charakteru, který si zvolil pevný cíl; obojí spolu nerozlučně souvisí a bez cíle nelze nic uskutečnit. Stanovení cíle, jeho vytyčení v jednotlivostech, řekněme program a jednotlivé body, to je teď náš první úkol.

Všichni, kteří jsme odešli z vlasti z důvodů politických, toužíme po změně režimu tam doma a po osvobození republiky. Mnozí z nás mají pak představu, jak bychom k tomu cíli mohli dojít. Soustředění a pracování takových názorů jednotlivců je úkolem našich vrcholných organizací, stranických, ale ještě lépe nadstranických, v nichž vidíme předobraz naší budoucí demokratické soustavy. Vylučují tedy případy, kdy organizace pracují bez jednotící myšlenky, různými metodami a s různými finančními prostředky. Předobraz demokracie nelze ovšem vykonstruovat uměle těmi, kteří naši washingtonskou Radu postavili svým odchodem do situace, jež ohrožuje celý náš odboj. To je postup právě nejzhoršivější. Uvědoměli političtí uprchlíci, t.j. všichni ti, kteří si naše cíle již před svým útekem ujasnili, musí nalézt cesty, jak vytvořit potřebnou organizaci, která ve chvíli, kdy budeme i my zavoláni "do šiku", předloží program a prokáže odhodlání k činu. Ten program pak nemůže být než jen jediný.

Cesty se již rýsují. V odbojových organizacích proniká rychle přesvědčení, že třetí odboj má četné údy, že mu však chybí hlava. A že je nutno tuto vrcholnou instituci podopřít tou jedinou možnou základnou, to jest: všeobecným uznáním. Takový fundament je největší oporou delegátů stran a organizací, neb jim pomáhá prosadit oprávněné zájmy státní v obtížných jednáních, jež nám nastanou.

A jak se šíří jasno o našich nových úkolech, tak přibývá těch, kteří chtějí zapomenout toho, co nás vždy dělávalo, politických stranických svárů, a kteří se chtějí sdružit k společnému cíli aniž by se dali vázat pouze zájmy stran. Ukazuje se, že lze i mezi námi překlounout rozpory dobrými organizačními principy a poctivým, demokratickým řízením projevu politické vůle. Doufáme, že na cestě takto zahájené setrváme po celou dobu svého exulantství, a že toho ducha právě Masarykovy demokracie budeme moci přinést do vlasti k vybudování nové a šťastnější republiky Československé.

N Á Š P O M Ě R K SSSR.

Dr. Hubert RIPKA.

/Výňatky z knihy "Československo v nové Evropě", nakladatelství Lincoln - Prager, LONDON 1944! 45./

..... bylo nutno upozorňovat na nové mezinárodní síly a hluboké změny, které přináší válka. Úkol nebyl vždy snadný; a pochopitelně, neboť Střední a Východní Evropa není v západním světě dosti známá.

Zvláště obtížno bylo získávat pochopení pro naši koncepci o spojenecké politice se Sovětským svazem, v tom nám překážela zejména politika a propaganda jistých kruhů politiků, hlásajících výhodnost vytvořit "střední zonu" od Baltu k Egejskému moři a tak vlastně oddělit Rusko od Evropy. Naproti tomu my jsme neustále zdůrazňovali životní nutnost těsné spojenecké součinnosti mezi Východem a Západem.

Karpatami dosahuje Československo přímého sousedství se Sovětským svazem, stává se jeho bezprostředním sousedem poprvé v historii a mohou se tak poprvé v dějinách opřít o přímo sousedící spojeneckou velmoc, dosahuje takového zajištění své bezpečnosti, jakého nikdy před tím nemělo a mít nemohlo. Tím se spojení se Sovětským svazem stává samozřejmě základním, osnovným pilířem Československé zahraniční politiky.

Základní změna nastává v našem poměru k Sovětskému svazu. Novota je v tom, že těžiště naší zahraniční politiky se přesunuje ze Západu na Východ, neboť úhelným jejím kamenem se stává spojení se sousedící ruskou velmocí. V něm je osnovný základ naší bezpečnosti, a proto tím je samozřejmě určeno zaměření naší zahraniční politiky a naší mezinárodní politické aktivity

Žádná jiná kombinace nemůže nám poskytnout účinnějších bezpečnostních záruk a nejméně byla by k tomu způsobilá nějaká speciální konfederace středoevropská. Jen kdo je nepřátelsky zaujat proti sovětské politice nebo kdo k ní chová u r p u t n o u nedůvěru může nevidět, že spojení sovětsko-československé je přece založeno právě na faktu, že je uzavřeno mezi dvěma nezávislými státy.

Taková je naše jasná odpověď všem těm zahraničním a některým našim skeptickým odpůrcům spojení československo-sovětského. Ostatně ti někteří osamocení a ojedinelí čeští nebo slovenští nepřátelé tohoto spojení sami odhalují, oč jim vlastně jde; ze samé starosti o zachování naší nezávislosti nyní žádají, aby do naší země byla vyslána mezinárodní komise, která by kontrolovala naše vnitřní věci a zřejmě v takovém flagrantním a pro národ ponižujícím zasahování do našich věcí zřejmě nespatřují nijakého ohrožení naší nezávislosti.

Náš lid český a slovenský uvítal v tak o h r o m n é své většině, že právem lze mluvit o jednomyslnosti, uzavření aliančního paktu se Sovětským svazem 12. prosince 1943 a právem v tomto spojení spatřuje nejsilnější záruku pro svou bezpečnost a pro svou nezávislost.

Je samozřejmé, že musíme vést svou zahraniční politiku tak, aby se nedostala do vážných rozporů nebo dokonce konfliktů se zahraniční politikou sovětskou. Náš přítel našeho přítele nemůže být zároveň dobrým a spolehlivým naším přítelem. Je samozřejmé, že budeme vést svou zahraniční politiku tak, aby se velký náš spojencem mohl v ž d y na nás spolehat.

Ostatně je také v naší národní tradici, že se nikdy nezúčastníme žádné kombinace, která by byla namířena proti Sovětskému svazu, ale že vždy za v š o c h o k o l n o s t í budeme stát po jeho boku, v dobách dobrých i zlých.

Poskytuje-li nám spojení se Sovětským svazem velké záruky pro naši bezpečnost, je logickým jeho důsledkem, že naše branná moc musí být budována v nejtěsnějším svazku s brannou mocí sovětskou. Jinak si nelze představit, jak by se mohlo osvědčit a rychle fungovat vojenské spojení obou států, až by nadešla chvíle k společnému postupu a zasazení obou armád.

Konečně - nikoliv však na posledním místě - spojenecký vztah k Sovětskému svazu vyžaduje i nové orientace v politice kulturní. Nejde snad jen o to, aby z našich škol, vzdělávacích ústavů a z naší literární tvorby vymizely všechny prvky protisovětské. Na čem zvláště záleží jest, aby se všestranně podporovalo kulturní poznání života a tvorby sovětských národů, aby znalost ruštiny a velké duchovní a sociální tvorby zejména slovanských národů sovětských byla v popředí péče našich kulturních ústavů a škol. Ve všech těchto ohledech máme velmi mnoho co dohánět, naše rusofilství, slovanofilství, a sovětofilství bylo spíše slavnostně hlášáno a vyznáváno, než aby bylo prožíváno v konkrétní náplni reálných znalostí a solidních vědomostí.

Tak se jeví hlavní důsledky, které vyplývají ze spojení se Sovětským svazem. S touto naší orientací budou nespokojeni jen ti, kteří se staví nevlídně proti Sovětskému svazu a kteří se obávají důsledků jeho velkého vítězství. Do naší svéprávné činnosti nám Moskva zasahovati nebude. Intervenovala by o v š o c m, kdyby se naše politika orientovala nepřátelsky proti Sovětskému svazu. Nějakého sovětského imperialismu se neobávám. Ve své knize "S Východem a Západem" jsem vyložil, že imperialistické tendence byly z ruské politiky v y m ý c e n y právě sovětskou revolucí, a že jest jedním z nejvýznamnějších a nejtrvalejších výsledků velké této revoluce nová národní politika sovětská a plný respekt k svobodě a nezávislosti malých národů.

A tak, nejen že nemáme nejmenších obav, že by snad spojení se Sovětským svazem ohrozilo naši svobodu a nezávislost, naopak jsme /"my - dr. H. Ripka"/ přesvědčeni, že právě tímto spojením, které nám nejsilněji zajišťuje naši bezpečnost, posilujeme také svou svobodu a nezávislost a že tím zároveň rozšiřujeme možnost svých mezinárodně politických aktivit, zejména také v oblasti kulturní a hospodářské.

V o l k ý J ú r a . Karel Malý.

Znáte našeho Júru ? Júra je velký silák a sokáč. Júra otočí palcem dolů a všichni gladiatoři z arény, kteří jsou v nepřízni u Júry a jeho chleboďárců, jsou bradou vzhůru. "Pošlem Júru na Osuského a za pět minut je na lopatkách", posilovali se velcí vůdci v lednu ve Washingtoně, když už měli málo odvahy. Júra je sloup příštího Československa, říkali jindy. Kdo by řekl, že tak malé tělo může skrývat takového velkého ducha, lichořili mu. Legenda o Honzovi, který "jednou ranou deset zabil" byla blodým stínem před tím, co dokáže náš silák Júra.

Počátky velké slávy siláka Júry nutno hledat ještě za Slovenského štátu, kdy byl Júra pověřen exportem slovenských židů do německých vyhla-zovacích táborů. Júra nikdy nebyl gardista, naopak, to mu musíme přiznat. Gardisté byli příliš zbabělí, než aby v sobě našli takovou odvahu jako Júra. Proto svěřili tento důležitý úkol Júrovi. Júra stával u transport-ních vagonů pro Osvětim a zvedal palec. Buď dolů, nebo nahoru. Ti , kto-rým zvedl Júra palec dolů, nemohou si na Júru stěžovat. Ti se ze svého vý-lotu nevrátili. Tam, kde zvedl Júra palec nahoru, naskytla se možnost útěku do Budapešti a dál. To už stačilo mít jen dostatečnou finanční fun-daci. Shodou okolností, všichni Júrou zachránění ji měli. Plni vděčnosti všichni Júrovi odsvědčili později jeho velkou ilegální činnost. Júra se tak stal velký odbojář. To byl tehdy nutný předpoklad pro vstup na poli-tické kolbiště. Politika, to byla dlouho velká slabost Júrova. Když si odbyl všechny své dekretové záležitosti, vypravil se Júra, zásoben dosta-tečně potvrzenkami o ilegalitě, na politické kolbiště. Konkurence tehdy nebyla velká, Júra měl smysl pro realitu a dostatečná praksa z doby, kdy se zabýval transportem židů ze Slovenska do Osvětimi, našla své uplatnění. Júra měl úspěchy a brzy se stal obchodním manažerem své nově se utvořiv-ší politické stráničky. Tentokrát se zabýval spíše impertem a distribu-cí než exportem. Importoval víno a distribuoval poukazy na automobily. Obojí obchod byl stejně výnosný jako kdysi export židů do Osvětimi. Potom přišel únor. Júru začli politicky utiskovat. Šel za Gottwaldem a řekl: "Soudruhu, ty potřebuješ, abychom předstírali že žijem. My potřebujeme peníze. Abychom měli peníze, potřebujeme dovoz dvaceti vagonů vína." Gottwald měl smysl pro politickou realitu, vzal telefon a zatelefonoval Gregorovi, aby dali dvacet vagonů dovoz. Gregor slíbil a poslali Júru na pana Margolia. Pan Margolius, který byl tehdy snad ještě idealista, či proto, že mezitím dostal nové instrukce, dovoz nedal. "Komunistický zo-žim je v rozkladu, Gottwaldovo slovo už neplatí, bude brzy převrat", řekl si Júra. Vzal jednoho seriosního politiků z konkurenční strany, aby ne-byl tak nápadný, a šel do exilu dělat odboj. Ve Vídni zjistil, že v teh-dejší době bylo dovoleno dělat odboj jen generálním tajemníkům a poslan-cům v Londýně. Tyhle funkce Júra tehdy neměl. Jeho bavily více věci svět-ské Vrátil se tedy domů a jelikož bylo před volbama do komunistického parlamentu, dal se zvolit za poslance. Zašel si též za Baššovanským a Čopíčkou, vysvětlil jim důvody, pro které je nutno, aby byl jmenován generálním tajemníkem své stráničky - a stalo se. Tak přišel Júra ke kontinuitě.

Vyzbrojen kontinuitou, vyžádal si kufr kompromitujícího materiálu proti politikům v exilu na Vnitru, glejt od ministra ve vládě Zápotockého, který oznamoval, že pověření, dané Júrovým exilovým předchůdcům z Malé straničky, je neplatné /protože prý neparalysovali dostatečně vliv jiných politiků z Větší strany, jak důvěrně sděloval Júra/, a že nadále je Júra spolu s ještě druhým výtočníkem jediným oprávněným mluvčím Malé straničky.

Jelikož Jůra i druhý výtočník jsou realisté a vědí, že též chlo-
bem živ je člověk, vzpomněli si, že v Národní banko čsl. v Praze je zmoc-
něncem ministerstva vnitra blízký příbuzný a přítel, který jakékoliv
transfery dovis na paralysování vlivu bezpečně a rychle obstará. Přítel
neoklamal.

Júra sedl do auta a pěkně pohodlně si vyjel na zaslíbený Západ. Jednou dojel do pohádkového města, kde sídlil Velký Mág, který zd. právě v uvedené době vedl Velká tajemná jednání. Júra dal Mágovi k dispozici svůj tajemný velký Kouzelný Kufr, ve kterém prý, jak Júra tvrdil, byly kromě jiných věcí fotokopie všech nabídek, ve kterých se Velcí, v únoru vyřazení, opětovně hlásili do služeb Guttwalda. Tak se stal Júra znovu velkým odbojářem. Brzy se dostal Júra do země zaslíbené. Zatím co mnoho pocitových a slušných lidí bez kouzelných kufrů živořilo, přinesl kufr Júrovi velký blahobyt. Když Velký Mág organizoval v zaslíbené zemi podobná Velká tajemná jednání, byl tentokrát Júra jedním z jejich hlavních činitelů. Stal se dokonce členem Slavného Národního Výboru Velkých a Menších Mágů. Což neměl Júra pro to dostatečný talent a kontinuitu? Řekněte mi, přátelé, kdo je třeba shcopen takového umění, abyste dokázali prodat ukradený automobil dvakrát, a to ještě ke všemu za dvojnásobnou cenu, než je jeho skutečná hodnota.

Výroky slavných mužů bývají často zaznamenány pro věčnou paměť potomků, aby z nich mohli čerpat poučení.

Ptal jsem se kdysi Volkého Júry naivně, čemu vděčí tak mimořádné přízni Volkého Mága, který tehdy suverénně, pomocí svých kouzel, ovládal město, v němž jsem tehdy bydlil. Po pravdě se vám přiznám, že ve mně bylo tehdy aj trochu žárlivosti. Tehdy pronasal ke mně Volký Júra z Národního Výboru a z Malé strany tento poučný projev, který jsem si tehdy pečlivě zaznamenal do svého zápisníku: "Pane kolego, já jsem tak volký gauner, že mne může i ten největší gauner potřebovat."

Od této chvíle jsem nebyl už nikdy žárlivý na přízeň, kterou Velký Mág projevoval druhým.

- 000 -

V kuloárech

----- Jednových jednání ve Washingtoně diskutoval poslanec Blaho s posl. Čížkem poměry uvnitř nár. soc. strany. "Což u vás to není nic nového," říká Blaho, "byli Modráčkovci, budou Čížkovci." - "Což, to by ještě ušlo," odpověděl Čížek, "horší bude, až Slobodárům budou říkat - bláhovci". - A bylo po diskusi.

P o h á d k a .

Za mořem v dáli žije král;
v bezhvězdných nocích vidí
svět v kulisách - život jak sen,
v němž sváří se dav lidí.
Minulé noci viděl stín;
hvězda rudá jak spadla;
Čaroděj vydal Kapitál,
v půl světa pravda zvadla.
A loutek za zlato je víc -
v těch zemích vládnu bozi.
Z lidí, kdo myslí přec,
byť proletář - mu smrt
již hrozí.

V. Janovský

-0o0o0-

D O P I S Y Č T E N Á Ř Ů .

Dopis od bratrské organizace z Maroka.

Na valné hromadě čl. strany nár. soc. v Meknesu byl zvolen jednomyslně předsedou organizace bratr Alois Horák. Ze schůze vyšla resoluce, adresovaná čl. straně nár. soc. ve Francii, z níž vyjímáme: "My, nár. socialisté v Meknesu, zůstáváme nadále přívrženci politiky našeho předsedy bratra Aloise Čížka a vyjadřujeme mu tímto naši úplnou důvěru a věrnost, Chceme nadále s Vámi, bratři a sestry ve Francii, bojovat o spravedlnost a pravdu, a o lepší zítřek nás všech. Spolehejte na nás, budeme Vám pomáhat ze všech svých sil ... "

Dále bylo usneseno veřejně odpovědět na pomluvačný dopis, který napsal předsedovi meknesské organizace člen předsednictva pařížské Ripkovy organizace p. Nehasil, aby se tak pranýřovaly metody této "politické" skupinky. Zároveň bylo rozhodnuto uspořádat mezi členy sbírku ve prospěch francouzské oblastní organizace. Sbírka vynesla 6.000 franků.

Z odpovědi na dopis pana Nehasila vyjímáme:

"Pane Nehasil ! Překvapilo mne a chci-li to ještě lépe definovat, tak nás všecky, přívržence politiky bratra Aloise Čížka, kteří četli Váš dopis, že jste mi napsal, a v první řadě jsem předpokládal, že jde asi o omyl v adrese. Jak píšete ve Vašem dopise, opravdu to jste se nezmýlil, jsme pevní a přesvědčení skupenci bratra Čížka. Žádná moc na světě, ani žádné peníze nás v našem přesvědčení nemohou zvykat. Mohu Vás jenom ujistit, že jset těžko přesvědčit nás a i národ doma, že dr. Zenkl a dr. Ripka jsou těmi pravými a vyvolenými. Každý zná a ví dnes po třech letech exilu chyby, kterých se dopustil jak dr. Zenkl, tak dr. Ripka. Ten, kdo jed-

nou zklamal důvěru, nemůže počítat s tím, že ta křesla, která opustil, jsou mu až na doživotí národem rezervována. Chceme se napříště vyvarovat všech těch omylů, kterým byly politikou výše uvedených a ještě jiných pánů velmi osudné.

Mohu Vám podat alespoň částečnou informaci na Vaši otázku - kdo platí cesty br. Čížka jak do Německa, tak i do Washingtonu? Jsme to právě my, národní socialisté přívrženci této politiky bratra Čížka, kteří z našich, třeba malých platů, posílají ze všech končin světa své příspěvky a dary na nerovný boj, který br. Čížek podstoupil proti lidem, o kterých jsme se již dávno tázali, kde berou peníze na ty jejich cesty a na nákladný život, který vedli v Paříži. Těžko lze věřit, že to jsou stoupenci těchto pánů, kteří jim měsíčně pomáhají jako my Čížkovi.

Píšete, že byste nám mohl posloužit ještě dalšími fakty /proti bratru Čížkovi/. Opravdu toho není třeba. Pro nás ta největší fakta jsou a chcete-li je znát, běžte se zeptat všech těch emigrantů, dělníků do dolů, do lesů, do továren do všech zemí a ztracených končin na jejich opravdový a nefalšovaný názor. Pokuste se tam začít nějakou agitací pro pány Ripky, Zenkly a spol. Možná, že by se Vám dostalo velmi pádné a chlapecké odpovědi.

Pro nás a pro všechny bratry zde není snad třeba vysvětlovat za jakých okolností byli bratr Čížek a bratr Suchý vyloučeni ze strany. Jest to jistě velmi smutná ... Společně s bratrem Čížkem jde dnes již mnoho jiných bratrů, kteří mu neochvějně pomáhají v jeho práci.....

Otiskujeme bez komentáře !

-ooo-

Potěšující zpráva z Brasílie.

Na valné hromadě čsl. nár. socialistů v Rio de Janeiro, konané 20.dubna 1951 byla jako odpověď na vyloučení bratra poslance Čížka jednomyslně odhlasována důvěra tomuto osvědčenému bojovníku proti komunismu a usneseno navázat styk s oblastní organizací ve Francii jako s organizací mateřskou.

Předsedou organizace byl zvolen bratr Josef Švore, tajemníkem br.Ant. Zedníček a jednatelem br. Vl. Průdek. Členem výboru je i Slovák Andrej Fogoš.

Bývalý předseda organizace strany Ludwigsburg-Jägerhof - bratr Svačina, zaslal k valné hromadě čsl. nár. soc. ve Francii tento pozdravný dopis:

Milé sestry a bratři !

Ač většině z Vás neznámý, posílám nejsrdečnější pozdravy Vám všem a přeji hodně zdaru Vaší valné hromadě. Jak rád bych seděl s Vámi ! Tady, /bohužel nebo bohudík/ od té doby, co byl uveřejněn můj článek v pařížském SLOVĚ, ani nevím, že existuje strana v Londýně. Vaše práce a hlavně nobilitační se mně a mnoha jiným ve světě líbí. Já říkám, že národním socialistou se člověk musí narodit. Byl jsem od roku 1948 až do srpna 1950 v

campech v Německu už tam jsem měl možnost vidět, jak mnozí z těch, kteří mohou děkovat jenom a jediné naší straně - jak se div nestyděli za stranu a hráli si na nadstraníky/česky řečeno čekali za bukem/. Vytýká a mluví se o tom, že politika rozbíjí náš exil - nejsem státníkem ani prorokem, ale tvrdím jedno: "Kdo musel utéci z ČSR pro politické přesvědčení a teď v exilu nadává na vše, za co se doma rval a dokonce se stydí za příslušnost ke straně, je při nejmenším nestatečným... Je povinností, držet dohromady, ale to neznamená diktát a kariery jednotlivců, nikdy!!!

Pozn. redakce: Svíta! Dozvěděli jsme se, že bratr Svačina, který na květnovém sjezdu strany v Londýně hájil neochvějně stanovisko "pařížských", byl zvolen do oblastního výboru strany v Anglii. Gratulujeme, je to důkazem, že Čas Fr. Klátila měl pravdu, když napsal, že ve straně svítá. Nasvědčuje tomu i sjezdový projev dr. Stránského, pokud se týkal Čížka a "francouzských" národních socialistů.

Z dopisu z Valky: Národní socialisté, kteří se otevřeně postavili za Vaši/francouzskou/ organizaci, jsou podrobena větší perzekuci, než si dovedete představit. Žádný komunistický agent, žádný prochalovský fašista není vystaven tlaku jako my. Denunciace, znemožňování emigrace, ztráta sociálních výhod...Poslední SLOVO jsme vyvěsili, do rána bylo strženo. Vyvěsili jsme je znova a celou noc se střídali a hlídali, aby se toto vandalství nemohlo opakovat...

SLOVO budí zájem: Od posledního vydání SLOVA museli jsme zvýšit náklad o dalších 150 výtisků. Zvláště nás potěšily hromadné objednávky z Brasilie a Austrálie. Zvýšení cen papíru zapříčiňuje, že napříště bude SLOVO prodáváno ve Francii po 30 ffirs. Ty bratry, kteří nám dosud nezaplatili předplatné, prosíme, aby tak učinili na adresu administrace a umožnili tak častější vycházení SLOVA.

---000---

Z D O M O V A I Z E X I L U .

Na valné hromadě čsl. nár. soc. ve Francii bylo zvoleno předsednictvo v tomto složení: předseda br.Alois Čížek, místopředsedové: br.ing.Jan Bervida, a Štěpán Otruba, jednatel: br.V. Suchý, sekretář: sestra H.Pazderová-Schubertová, vzdělavatel:br. dr.Sl.Keller, pokl.br.Sl.Svoboda, zapisov.br. Dvířka. Členy předsednictva jsou dále br.dr.F. Osvald, br.dr.R.Karlík, br.dr.Jan Mader a br. Plchot. Bylo usneseno kooptovat do předsednictva předsedu organizace v Maroku br. Horáka a předsedu brasilske organizace br.J. Švorco.

Rada Svobodného Československa ve Francii, vyhovujíc usnesení výboru RSČ ve Washingtonu ze dne 26.I.51. zvolila nové předsednictvo ve složení: úř. místopředseda: br.Alois Čížek, II. místopř.:Martin Hrabík, gen.taj.: dr. Formánek, členové předsednictva: F. Desort, ing. K. Filo, J. Podlena, Zd. Rys, dr. T. Šabo. - Bylo rozhodnuto ponechat otevřenu otázku předsedy až do celkového uspořádání poměrů ve všech oblastech. Pracovní komise byly obsazeny takto: informční-J. Šámal, hospodářská-ing.Bervida, iniciativní-V.Suchý, organis.-K.Blažek a sociální - Vl.Pošusta.

Dne 1. května 1951 zahájil celodenní vysílání na středních vlnách vysílací Svobodné Evropy /Nat. Committee of Free Europe/ v Mnichově. Vysílání je v české a slovenské řeči. Programovým ředitelem je Pavel Tigríd.

President Truman podepsal prodloužení zákona DP-přistěhovalců... a to do konce roku 1951.

Na květnovém zasedání Ústředního výk. výboru KSČ kritisoval ministr bezpečnosti Kopřiva ostře člona politbyra, Franka, náměstka gen.taj. Slánského, protože zapříčinil, že se ústř. sekretariát strany stal sídlem a ochranou rojdu, namířených proti dělnické třídě. Těž Erban a Fierlinger stali se předmětem pří-
mé kritiky, a to pro nedostatek aktivity.

Eva Fischlová, dcera býv. komunistického náměstka ministra financí a nynějšího "vyslance" Československa v Berlíně, pověstného svým sadistickým postupem proti vyšetřovancům v době, kdy byl předsedou trestního oddělení ministerstva financí, uprchla do západní zony Německa a přijala místo u Radia Free Europe.

Ústřední orgán mládeže soc. dem. dožaduje se ve svém posledním čísle podstatnějšího zapojení Titovců do čsl. odboje. Bohumil Laušman, který je hostem Titovy vlády v Bělehradě, zúčastnil se bělehradských solav prvého máje na čestné tribuně po pravém boku ministra zahraničí Kardelje.
/ Tedy ti, kteří mají největší vinu na únorových událostech v ČSR, znovu zkouší své staré triky, jimiž vmanévrovali národy do náruče bolševismu/.. Pozn.redakce/.

---oooOooo---

SLOVO bulletin Oblastního výkonného výboru čsl. strany nár. socialistické ve Francii. - Vychází nepravidelně.
:....:

Předsednictvu Oblastního výboru odpovídá/za redakci/ V. Suchý,
61, Rue de la Voute, Paris 12e.

Administrace: Slavoj Svoboda, adr.: Hotel NEGRA, Place des Fêtes,
GAGNY, /S.ctO./

Tam řiďte, prosím, všechny příspěvky, předplatné a dary !
